

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχ. καὶ τέλος.)

—Τί σκέπτεσαι περὶ τούτων, Ἰούλιε; Πιστεύεις ὅτι μὲ ἀγαπᾷ ἡ ὡραία μικρὰ ἑξαδέλφη μας;

—Ὅτι σὲ ἀγαπᾷ! — ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος ἀσθενῶς καὶ μετὰ πεπνιγμένου στεναγμοῦ, διατί ὄχι, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ;

—Α! διότι, ἐννοεῖς, ἐὰν δὲν μὲ ἀγαπᾷ, ἐὰν δὲν μὲ θέλῃ θὰ ἦμαι πολὺ δυστυχής. Μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἐπιζήσω ἐπὶ τῇ ἀποποιήσῃ τῆς Ἀλίσκης. Θὰ ἀποθάνω, Ἰούλιε.

Χρυσὴ καρδία καὶ ἀφωσιωμένος ἀδελφός, ὁ Ἰούλιος, ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ θλίψει ἦν ἐπροξένησεν εἰς τὸν ἀδελφόν του ἡ ἐλαφρότης τῆς Ἀλίσκης, ἔπνιξε τὸν ἔρωτά του ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του καὶ ἐπεδαψίλευσεν εἰς τὸν Παῦλον πάσας τὰς περιποιήσεις ὅσας ἐκεῖνος ἀνέμενε παρ' αὐτοῦ. Οἱ ἐρωτευμένοι, ὡραῖοι ἢ ἄσχημοι, εἶναι πάντες ὡς πρὸς τὰς παρηγορίας ἐπίσης εὐκόλοι ν' ἀπατηθῶσιν ὥς τις φιλάρεσκος, ἥτις ἐρωτᾷ τὸ κάτοπτρόν της μετὰ τῆς πεποιθήσεως ὅτι θὰ εὕρῃ ἐαυτὴν ὡραίαν.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ περιπάτου ὁ Παῦλος ἐπανέλαβε τὴν συνήθη αὐτῷ γαλήνην καὶ ἐσυγχώρησεν εἰς τὴν ἑξαδέλφην του τὴν λύπην, ἣν τῷ εἶχε προξενήσει. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀνεμένοντο εἰς τὸ γεῦμα, καὶ ἐν μειδίαμα τῆς Ἀλίσκης ἤρκεσε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ὀλίγην μνησικακίαν τοῦ πρεσβυτέρου τῶν ἀδελφῶν.

VI

Αἱ ἡμέραι διαδέχονται ἀλλήλας ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζουν, χωρὶς νὰ δυνάμεθα πάντοτε νὰ ἐξηγήσωμεν διατί ἡ ἐπαύριον δὲν εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἐπανάληψις τῆς χθὲς.

Μετὰ τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ Παύλου οἱ τρόποι τοῦ Ἰουλίου πρὸς τὴν Ἀλίσκην μετεβλήθησαν ἀρκετὰ ταχέως, ἐπλησίαζεν αὐτὴν ὀλιγώτερον ἢ κατὰ τὸ παρελ-

θόν, ἡ ὁμιλία του, ἡ τόσον ἄλλοτε ζωηρὰ καὶ ἐπίχαρις ἐγένετο ἄχρους ἤδη. Τὸ κύμβαλον ἀντήχει ἔτι ἐνίοτε, ἀλλ' οὐχὶ πλέον πρὸς τιμὴν τῆς μικρᾶς ἑξαδέλφης.

Ἐπροφασίσθη μάλιστα τὴν ἀνάγκην νὰ συμπληρώσῃ τὸ βοτανολόγιόν του διὰ νὰ ἀπουσιάζῃ συνεχῶς ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους.

Πρὸ πολλῶν μηνῶν ὁ Ἰούλιος εἶχεν ἀμελήσει τὰς μελέτας του, ἀλλ' ἤδη ἐπεδοθῇ συντόνως εἰς τὴν σπουδὴν· ὁ Ἀνδρέας Σευζέρος καὶ ὁ Πετράρχης ἐρρίφθησαν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἡ βοτανικὴ ἀνεπλήρωσε τὸν ἔρωτα.

Ἡ κυρία Μαλβέρτη δὲν ἐνόησε τὴν αἰφνιδίαν σχεδὸν ταύτην μεταβολὴν τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ υἱοῦ της, καὶ πολλάκις τὸν ἐπέπληξεν ὅτι ἐγκατέλειπε τὴν Ἀλίσκην καὶ ὅτι δὲν ἐπωφελεῖτο ἐκ τῶν εἰς τὰ δάση ἐκδρομῶν του ἵνα τῇ φέρῃ ἐκ τῶν ὡραίων ἐκείνων ἀγρίων ἀνθέων, τὰ ὅποια μόνον εἰς τὴν φλόραν τῆς Μεσημβρίας ἀπαντῶνται.

Ὁ Παῦλος λίαν ἀπησχολημένος ἐκ τῆς μερίμνης τοῦ νὰ ἀρέσκῃ εἰς τὴν ἑξαδέλφην του δὲν εὗρισκε καιρὸν νὰ συγκρίνῃ τὴν παρελθοῦσαν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ του μὲ τὴν παροῦσαν, ἡ δὲ Ἀλίσκη ἡ ὅποια μόνον τοῦ ἔρωτος ἐγίνωσκε τὸ ὄνομα, ἠγνόει ἀκόμη τί ἀπαιτεῖται εἰς ἄνθρωπον θελήσεως καὶ ψυχικῆς δυνάμεως ἵνα ἀποφασίσῃ νὰ ἀποφεύγῃ τὴν γυναῖκα τῆς ὁποίας ἡ μνήμη δὲν τὸν ἐγκαταλείπη οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν.

Τὸ φθινόπωρον ἐπλησίαζεν ἡ δὲ θέσις τῶν τεσσάρων προσώπων ἦτο ἐντελὴς ἡ αὐτή.

Ἡ ἐξοχὴ εἶναι ὡραιότερα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην· ὁ τρυγητὸς προηγέλλετο εὐτυχὴς καὶ ἐπειδὴ οὗτος γίνεταί ἀφορμὴ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀγροτικῶν ἐορτῶν, ἡ Ἀλίσκη ἤθελε κατ' αὐτὰς νὰ κερδήσῃ ὅσον χρόνον ἔχασεν ἀσθενοῦσα.

Ὁ Παῦλος δὲν ἐπροχώρησε πολὺ εἰς τὴν καρδίαν τῆς ὡραίας ἑξαδέλφης του, ἀπώλεσε μάλιστα ἀφ' οὗ καιροῦ ὁ Ἰούλιος ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν ἵνα τὸν ἀφήσῃ μόνον πλησίον τῆς Ἀλίσκης, διότι αὕτη ἐλυπεῖτο πολλάκις διὰ τὴν

ἀπουσίαν τοῦ βοτανολόγου, καὶ ἐμέμφετο τὸν Παῦλον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποσπάσῃ τὸν ἀδελφόν του ἀπὸ τὰ ἀσχήματα ἐκεῖνα βιβλία.

Ἐπάρχει ἀξίωμα τι διίσχυριζόμενον ὅτι ἵνα ἀγαπηθῇ τις ἀληθῶς ὑπότινος γυναικὸς πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ τὴν ἀποφεύγῃ ἐν καιρῷ· δηλ. ὅταν αὕτη ἀρχίζῃ νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ κάμῃ ἄνευ αὐτοῦ. Ἡ γυνὴ εἶναι πρὸ παντὸς δεσπότης, ἴσως ἵνα ἐκδικηθῇ ὅτι ὑπῆρξεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον δούλη· θέλει νὰ κολακεύηται ἐὰν μὴ νὰ ἀγαπᾶται παρὰ πάντων οἵτινες τὴν πλησιάζουσιν· ὥς ὁ τύραννος εἰς τὸν ὁποῖον τὸ πᾶν ὑποκλίνει καὶ οὐδεὶς πέριξ αὐτοῦ ἔχει τὸ θράσος νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν, οὕτω καὶ ἡ γυνὴ θέλει ζωηρῶς λυπηθῇ ἐκ τῆς περιφρονήσεως ἢ τῆς ἀπροσεξίας παντὸς ἀνθρώπου πρὸς αὐτήν.

Ἡ μετάπτωσις ἐκ τῶν ἁβρῶν περιποιήσεων εἰς τὴν αἰφνιδίαν ἀδιαφορίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ πειράξῃ τὴν ματαιότητα τῆς Ἀλίσκης, τὸν οἰκεῖον τοῦτον δαίμονα τοῦ ὠραίου φύλου.

Ἡ Ἀλίσκη ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν λειποτάκτην εἰς τὰς μικρὰς ἐρωτοτρόπους περιποιήσεις τὰς ὁποίας ἐφαίνετο ὅτι ἐπελάθετο. Ἀλλὰ πᾶσαι αἱ πανουργίαι τῆς ἀπέτυχον. Ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὰς προσκλήσεις τῆς ἐξαδέλφης του ὁ Ἰούλιος εἰσεχώρησε βαθύτερον εἰς τὰ δάση του.

Ἡσθάνετο ὅτι ἂν ὑπεχώρει σήμερον ὤφειλε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ αὔριον καὶ τότε τὸ μυστικόν του, ὅπερ μετὰ τόσου κόπου κατέπνιξεν ἠθέλεν ἐπὶ τέλους τῷ διαφύγει. Ἐφοβεῖτο ἑαυτὸν καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ φανῇ μικρόψυχος, διότι εἶχεν ὀρκισθῇ νὰ προτιμήσῃ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀδελφοῦ του τῆς ἑαυτοῦ.

Ἐνώπιον τῆς σταθερᾶς ἀποφάσεως τοῦ ἐξαδέλφου τῆς ἵνα ἀντιστῇ εἰς πᾶσας τὰς γοητείας τῆς φωνῆς καὶ τοῦ βλέμματος, τίνες ὑπῆρξαν οἱ διαλογισμοὶ τῆς Ἀλίσκης; ἐνόησεν αὕτη τέλος τὴν ἀληθῆ αἰτίαν ἣτις παρεκίνει τὸν Ἰούλιον νὰ τὴν ἀποφεύγῃ τόσον ἰσχυρογνωμόνως ἢ μήπως ἐν τῇ ὑπερ-

βολῇ ταύτῃ τῆς ἀγριότητος εἶδε μόνον ἐρριζωμένον τι αἶσθημα πρὸς τὴν μόνωσιν καὶ τὴν μελέτην τὸ ὁποῖον αὕτη ἦτο ἀνίσχυρος νὰ ὑπερνικήσῃ;

Δὲν τολμῶ νὰ διαβεβαιώσω ὅτι ἡ Ἀλίσκη ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν, ἐπιθυμῶ μᾶλλον νὰ πιστεύω ὅτι ἡ προσβληθεῖσα ματαιοφροσύνη τῆς ἐκώλυε νὰ κρίνῃ ὑγιῶς τὴν διαγωγὴν τοῦ ἐξαδέλφου τῆς. Ὅπως δὲ ποτε οἱ χαρίεντες αὐτῆς διαλογισμοὶ δὲν ἐβράδυναν ν' ἀποπτῶσι, σκυθρωπότης δὲ κατέλαβεν αὐτήν. Ἡ ὠχρότης τῆς ἄλλοτε ἤρχισε νὰ ἐπαναφαίνεται ἀσθενῶς κατ' ἀρχάς, εἶτα δὲ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ἡ συναναστροφή τοῦ Παύλου τῇ ἐγένετο κοπιώδης καὶ ἡσθάνθη ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ σπουδάσῃ καὶ αὕτη τὴν βοτανικὴν.

Ὁ μόνος διδάσκαλος τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει καὶ ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ διδάξῃ αὐτήν δὲν ἠθέλε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ταύτης, εἰ καὶ ἐπανειλημμένως προσεκλήθη ὑπὸ τῆς κυρίας Μαλβέρτης. Ἡ Ἀλίσκη τότε, αὕτη ἡ ἰδία παρεκάλεσε τὸν ἐξαδελφόν τῆς νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸν σχηματισμὸν μιᾶς συλλογῆς τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει νὰ φέρῃ εἰς Παρισίους.

Οὕτω καθίστατο ἀδύνατον εἰς τὸν Ἰούλιον ν' ἀρνηθῇ πλέον, ἀλλ' ἐπιτηδείως ἐπρότεινε διαφόρους λόγους πιθανοὺς οἷον τὸ ἄκαιρον τῆς ὥρας, ὥς ἐκ τῆς προκεχωρημένης ἐποχῆς καὶ τὸν κόπον ὅστις ἦτο παρεπόμενος πρὸς ἀναζήτησιν τῶν τελευταίων ἀνθέων εἰς τὰ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένα μέρη.

Ἀλλ' ἡ Ἀλίσκη δὲν ἀπεθαρρύνθη καὶ ὁ δυστυχὴς ἐξαδελφός τῆς ἠναγκάσθη νὰ τῇ ὑποσχεθῇ ἐκὼν ἄκων ὅτι ἡ ἐναρξίς τοῦ πρώτου μαθήματος θὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν ἐπαύριον.

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἐκοιμήθη οὐδόλως τὴν νύκτα καθ' ἣν ἡ ἐξαδέλφη του ἀπεφάσισε νὰ διατρέξῃ μετ' αὐτοῦ τὰ δάση· κατεβασάνισε τὸ πνεῦμά του, διὰ νὰ εὕρῃ ἀποφυγὴν τινα· μόνη ἡ ἀπουσία τῷ ἐφάνη ἀρκοῦν φάρμακον εἰς τὴν δυσκολίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε προῖδε.

Τὴν αὐγὴν ὁ Ἰούλιος εἰσῆλθεν ἀψοφητὶ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός του· καὶ ἀφοῦ τῇ διηγήθη τὰ πάντα ἐν ὀλίγοις, ἔλαβε παρ' αὐτῆς τὴν ἄδειαν νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον εἰς Παρισίους. Μία οἰαδήποτε πρόφασις ἤρκει νὰ διασκεδάσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν.

Ἡ κυρία Μαλβέρτη, ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱὸν τῆς μετὰ τῆς μητρικῆς ἐκείνης ὑπερηφανείας, τὴν ὅποιαν ἐμπνέει τὸ θάρρος τοῦ τέκνου. «Πήγαινε, τέκνον μου, τῷ εἶπεν, ὁ Θεὸς θὰ σὲ φυλάττῃ»!

Ὁ Ἰούλιος δὲν παρεκάθησεν εἰς τὸ πρόγευμα· ἡ μήτηρ του ἀπεκρίθη εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Παύλου καὶ τῆς Ἀλίσκης ἀναγγέλλουσα αὐτοῖς ὅτι σπουδαιότατη ὑπόθεσις ἀφορῶσα τὸ μέλλον τοῦ νέου φυσιολόγου τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν Ἑρραν αἰφνιδίως διότι μέλλει νὰ μεταβῇ τὴν ἐπαύριον εἰς Παρισίους ὅπου θέλει λάβει ἰδιαιτέραν συνέντευξιν μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ πολέμου ἀρχαίου φίλου τοῦ στρατηγοῦ Μαλβέρτ.

Ἡ εἰδησις αὕτη οὐδεμίαν παρήγαγεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Παῦλον, ἀλλὰ ἡ Ἀλίσκη ἐνστίκτως πῶς ἐνόει ὅτι ὁ Ἰούλιος ἐπεζήτει νὰ τὴν ἀποφεύγῃ χωρὶς νὰ δύναται ἐν τούτοις νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ προσεπάθει νὰ λύσῃ τὸ αἵνιγμα τοῦτο ἐπαναφέρονσα εἰς τὴν μνήμην τῆς πάντα τὰ μικρὰ συμβεβηκότα ἀπὸ τῆς ἐλευσεώσ της ἐν τῇ ἐπαύλει μέχρι τότε.

Τὸ μόνον συμπέρασμα ὅπερ τῇ ἐφάνη πιθανὸν ἦτο τοῦτο. Ὁ Ἰούλιος δὲν τὴν ἠγάπα καὶ διὰ τοῦτο ἀνεχώρησεν, ἐπειδὴ δὲ παρετήρησε τὸν ἔρωτα τοῦ Παύλου καὶ ἐφοβεῖτο μήπως τῷ ἐμπνεύσῃ ζηλοτυπίαν εὐρισκόμενος παραπλεύρως πάντοτε αὐτῇ, ἀπεμακρύνθη διὰ νὰ μὴ τὸν λυπῇ.

Αἱ μακραὶ αὗται ὥραι τῆς σκέψεως κατέστρεψαν ἐντελῶς τὰς ἐλπίδας τοῦ Παύλου καὶ ἡ γενναιοφροσύνη τοῦ Ἰουλίου ἔσχευεν ἐναντίον τοῦ ἀναμενομένου ἀποτελέσματος· ἤδη ὅτε ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἐσήμανε καὶ ὁ Ἰούλιος ἐμελ-

λε νὰ ζήσῃ μακρὰν αὐτῆς, ἡ Ἀλίσκη ἐνόησε πόσον τὸν ἠγάπα.

Ἡ τόσον εὐάρεστος ζωή, τὴν ὅποιαν διήγαγε πρὸ τριῶν μηνῶν ἐν μέσῳ τῶν τριῶν τούτων ἀφωσιωμένων αὐτῇ προσώπων ἀπώλεσεν ὅλον αὐτῆς τὸ θέλητρον εὐθὺς ὡς ἐπείσθη ὅτι ὁ Ἰούλιος τὴν ἐγκατέλειπε καὶ ἄκουσα ἤρχισε νὰ σκέπτηται ὅτι ἦτο ἀχάριστος πρὸς τὴν θείαν τῆς καὶ πρὸς τὸν Παῦλον· ἀλλ' ὁ ἔρως κατέχει τοιαύτην θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νέας κόρης ὅτε ἡ καρδιά αὕτη ἀνοίγεται τὸ πρῶτον εἰς τὸ θαυμάσιον τοῦτο αἰσθημα, ὥστε ἡ εὐγνωμοσύνη ὑποχωρεῖ. Ἐξ ὅλων τῶν παθῶν οὐδὲν εἶναι οὕτω βαθέως ἐγωϊστικόν, ὅσον ἐκεῖνο, ὅπερ μᾶς σύρει πρὸς τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον.

Μέχρι τῆς ἑκτῆς ἐσπερινῆς ὥρας ὁ Ἰούλιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψει. Ἡ ἡμέρα τῷ ἐφάνη φρικωδῶς μακρὰ εἰς τὴν Ἑρρην ὅπου μόνην ἐργασίαν εἶχε νὰ λάβῃ ὀλίγα τινὰ χρήματα ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφου του, ἐβράδυνε δὲ ἀσκόπως περιφερόμενος διότι ἐφοβεῖτο μήπως ἐν τῇ ἐπανόδῳ του εἰς τὴν ἑπαυλιν ἀπρόοπτόν τι συμβῇ εἰς τὰς ἀποφάσεις του.

Εἶχεν ἤδη νυκτώσει ὅτε τέλος ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἑπαυλιν. Ἐβάδιζε βραδέως κατατρυχόμενος ὑπὸ ὀδυνηρῶν διαλογισμῶν, τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπομακρύνῃ καὶ ἐξαιτούμενος παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι ἀπεφάσισε.

— Τί σημαίνει ὅτι ὑποφέρω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὁ Παῦλος θὰ ἦναι εὐτυχὴς μετὰ τῆς Ἀλίσκης καὶ μὲ τὸν καιρὸν ἴσως

Μορφὴ λευκὴ ὀρθωθείσα ἐνώπιόν του ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ διέκοψε τὸν μολόγον αὐτοῦ· ἦτο ἡ Ἀλίσκη ἥτις τὸν ἀνέμενε.

— Ἰούλιε, τῷ εἶπε τεθλιμμένη, θὰ ἀναχωρήσῃς αὐριον ἐγκαταλείπων ἐδῶ ἐκείνους οἵτινες σὲ ἀγαπῶσι. Δύναμαι νὰ μάθω τοῦλάχιστον τί σὲ καλεῖ εἰς Παρισίους;

— Ἡ φιλοδοξία, Ἀλίσκη, ἀπεκρίθη οὗτος μετὰ βεβιασμένης φαιδρότητος, ἡ

φιλοδοξία, ἐξαδέλφη μου, διψῶ φήμην, θόρυβον, κίνησιν, ἡ μοναξία αὕτη μὲ θλίβει.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ ἐπανέλθῃς δυσηρεστημένος, ἀπογοητευμένος.

— Εἶθε, Ἀλίσκη, καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐχὴν σου.

Ἡ ὀμίλια ἐλάμβανε κατωφέρειαν λίαν ὀλισθηράν. Ὁ Ἰούλιος ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀνίκανον νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πολὺ οὕτως ἀδιαφόρως. Ἡ καρδιά του ἤμασσε, ἡ δὲ φωνὴ τῆς Ἀλίσκης ἦτο τόσον συμπαθὴς ὥστε ἠδυνάτει ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ὥρᾳ. Οὕτω, ἐπρόφερε βιαίως τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν καὶ προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν ἐξαδέλφην του. Οὐδεμία πλέον λέξις ἀντηλλάγη μεταξὺ αὐτῶν μέχρι τῆς ἀφίξεώς των εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε λίαν σκυθρωπὸν ὡς δεῖπνον ἀποχωρισμοῦ. Ἐκαστος ἀνέλισσε τὸ νῆμα τῶν ιδεῶν του προφυλαττόμενος μήπως οἱ ἄλλοι μαυτεύσωσιν ὅ,τι ἐσκέπτετο.

Ὁ Παῦλος ἦτο ὁ μόνος, τοῦ ὁποίου ἡ καλὴ του διάθεσις δὲν ἐξέλιπεν ἐντελῶς. Ὅτε ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης ἠθέλησεν οὗτος ν' ἀκούσῃ ὁ ἀδελφός του μίαν ἐτι φορὰν τὴν βοήν τῶν κυμάτων τὰ ὅποια τοσάκις εἶχε διασχίσει καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια κατέβη εἰς τὴν ἀκτὴν.

Ἡ Ἀλίσκη καὶ ἡ κυρία Μαλβέρτη ἐκάθησαν ἐμπρὸς, καὶ ὁ Ἰούλιος παρὰ τοὺς πόδας των, ἐνῶ ὁ Παῦλος ἐδιοίκει τὸ ἱστίον.

Ἡ γαλήνη τῆς νυκτὸς καὶ ὁ γλυκὺς φλοῖσβος τῶν κυμάτων, ἔδιδον εἰς τὴν ἐσπέραν ταύτην γόητρον ἄφατον. Ὁ βαθυκύανος ὀρίζων ἦτο ἀνέφελος· ἡ σελήνη ἔλαμπεν ἐπὶ τῆς ὡς πλακὸς ἀργύρου θαλάσσης, ἡ λέμβος διωλίσθαινε ταχεῖα ἐπ' αὐτῆς, ὡς βέλος, οἱ βράχοι καὶ τὰ δένδρα τῆς παραλίας ἐλάμβανον μορφὰς φανταστικὰς, καὶ τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο θέαμα ἐξέτρεπε τὸν νοῦν ἐκ τῶν γηϊνῶν διαλογισμῶν πρὸς ὄνειρα κόσμων ἀγνώστων.

Αἰφνης ἡ Ἀλίσκη ἠμνηγέρθη καὶ λαβούσα μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς τὴν χεῖρα

τοῦ Ἰουλίου, ἣν οὗτος ἐστήριζεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς του ἐτόνισε διὰ φωνῆς συγκεκινημένης καὶ συμπαθοῦς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο τῆς λίμνης ἄσμα, τὸ ὅποion κατέστησε δημῶδες ἐν τῇ μεσημβρίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Λαμαρτίνου.

Ὁ Παῦλος ἀκίνητος ἤκουεν ἐν γοητευτικῇ ἐκστάσει, ἐνῶ ἡ καρδιά τοῦ Ἰουλίου ἔπαλλεν ἰσχυρῶς.

Φθάσασα εἰς τὴν στροφὴν,

«Ὡ λίμνη, βράχοι ἄφωναί, ἄντρα, σκιώδη δάση, σεῖς ὧν ὁ χρόνος φεῖδεται, χαριτωμένη φύσις, ποῦ ὁ Θεὸς ἀγανεύει καὶ θάλλουσιν φυλάσσει, καὶ τῆς νυκτὸς τηρήσατε αὐτῆς τὰς ἐνθυμήσεις.»

«Εἶθε ὁ στενάζων ἄνεμος, ὁ καλαμῶν ποῦ κλαίει, τοῦ ἐλαφροῦ ἀέρος σου οἱ μοσχοδόλοι ὕμνοι καὶ πάντα ὅσα βλέπει τις, ἀκούει καὶ ἀναπνέει. ὦ εἶθε! «ἡγαπήσαμεν,» νὰ εἴπωσιν, ὦ λίμνη.»

ἡ Ἀλίσκη ἔπαυσε καὶ ἐλύθη εἰς δάκρυα.

Ἡ κυρία Μαλβέρτη τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ὁ Ἰούλιος προσεπάθησε νὰ ἀποσύρῃ ἡσύχως τὴν χεῖρα ἣν ἐκράτει ἀκόμῃ ἡ ἐξαδέλφη του, ἀλλ' αὕτη τὴν ἐκράτησεν ἐπιμόνως, τὴν ἐστήριξε πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς καὶ εἶτα τὴν ἀφῆκε νὰ ἐπαναπέσῃ.

Τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως, τὴν ἐπαύριον, ἡ Ἀλίσκη δὲν ἠδυνήθη νὰ σηκωθῇ ἐκ τῆς κλίνης τῆς· εἶχε πυρετόν. Ὁ Ἰούλιος εἰσῆλθε μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς· μὲ ὀφθαλμοὺς ξηροὺς, ἀλλὰ συγκεκινημένην τὴν καρδίαν, ἐσφιγξε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν χεῖρα τῆς ἐξαδέλφης του τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀσπασθῇ.

.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν μετὰ τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἰουλίου, ἡ ἑπαυλις ἦτο βεβυθισμένη εἰς βαθὺ πένθος. Καταστροφή συνέβη ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Λυὼν σιδηροδρόμου καὶ ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Μαλβέρτης εὐρέθη μεταξὺ τῶν θυμάτων.

Ὁ Παῦλος ἐπανέφερεν ἐκ τῆς Ἡέρης τὸ πτώμα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸ ὅποion

ἀναπαύεται σήμερον ἐν τῷ κοιμητηρίῳ
τῆς πόλεως ταύτης· ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης
πλακὸς τῆς καλυπτούσης τὸν τάφον του
ἐχάραξαν:

ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΑΛΒΕΡΤΗΣ

δεκαενναετής.

Δὲν θὰ προσπαθήσω νὰ εἰκονίσω τὴν
θλίψιν τῆς κυρίας Μαλβέρτης καὶ τῆς
Ἀλίσκης· ἡ νέα κόρη ἠθέλησε νὰ γείνη
μοναχὴ, ἀλλὰ τὰ δάκρυα καὶ ἡ ἀπελπι-
σία τῆς θείας τῆς ἔπεισαν αὐτὴν νὰ
μεταβάλλῃ γνώμην.

Ἐμεινεν εἰς τὴν ἑπαυλιν καὶ μετὰ
παρέλευσιν δύο ἐτῶν συγκατετέθη νὰ
συζευχθῇ τὸν Παῦλον! Ὅπως ἡ Ἀλί-
σκη οὕτω καὶ ὁ Παῦλος οὐδέποτε ἐνόη-
σαν τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὅκτῳ μετὰ τὸν γάμον ἡμέρας ὁμο-
λόγησε τὴν ἀλήθειαν ἡ κυρία Μαλβέρτη,
ὁ δὲ Παῦλος καὶ ἡ Ἀλίσκη ἤκουσαν τὴν
βραδείαν ταύτην ἐξομολόγησιν μὲ τὰ
δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὴν ἰδίαν
μάλιστα ἐσπέραν ἐπήγαν καὶ ἐγονυπέ-
τησαν ὁμοῦ εἰς τὸ κοιμητήριον.

Ἐκεῖ χειροκρατούμενοι προσευχήθη-
σαν μακρῶς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἰουλίου,
ἵνα εὐλογήσῃ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν οὐρανῶν
τὴν ἔνωσιν, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε, καὶ
ἥτις ἐγένετο ἡ ἔμμεσος αἰτία τοῦ θα-
νάτου του.

Δ. Β.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΦΑΣΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΝ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

1.

Ὦ, πόσων εἶδον θελκτικῶν παρθένων ὄμμα δύοι!
Τοιαύτ' ἡ μοῖρα· θύματα θηρεύει τὸ μνημεῖον.
Πρέπει τὸ χόρτον δρέπανον ὀλέθριον νὰ δρέπῃ,
Καὶ αἱ τετραζυγες, χορῶν τῶν παννουχίων, πρέπει
Ῥόδα ὑπὸ τὴν πόδα των εὐώδη νὰ πατώσι·
Νὰ ῥέουν πρέπει ῥύακες γοργῶς καὶ νὰ σβεσθῶσι·
Μὲ τάχος πρέπ' ἡ ἀστραπὴ νὰ σβύνεται ἰδέας,
Καὶ τ' ἄνθη τὰ ἀστέρια περικαλλοῦς μηλέας,
—Χιών τοῦ ἔαρος ἡμῶν εὐώδης—ζηλοτύπως,
Τοῦ Ἀπριλίου παγετοὶ νὰ καίωσιν ἀλύτως!

Τοιαύτη εἶναι ἡ ζωὴ αἰείποτε· βαθεῖα
Ἐπέρχεται μετὰ τὸ φῶς ἡ νύξ καὶ ἡ σκοτία,
Κ' ἡ ἔγερσις ἄνω ἐκεῖ ἢ ἔνδον τοῦ μνημείου·
Πέριξ φαιδρὸν καθήμεθα ἀπλήστως συμποσίῳ,
Πλὴν παραιτοῦντ' ἀθέσειςτων μὲ τεθλιμμένον ἦθος,
Τὸ τέλος πρὶν ἀναφανῇ συνδαιτημόνων πλῆθος!

2.

Πόσας θνησκούσας εἶδον, φεῖ· λευκὴ, ῥοδὶν' ἢ μία·
Ἀλλ' ἠκροῶτο τ' οὐρανοῦ μολπὴν κ' ὑπερμεδία·
Ἀλλ' εἰς τὴν χεῖρα μέτωπον ἐστήριξε θλιμμένον,
Κ' εἶχ' ἡ φλογίνης ψυχῆ τὸ σῶμά της θραυσμένον,
Ὡς θραυεὶ ὄρνις φεύγουσα τὸν κλῶνα μετὰ βίας·
Μία, ἀλλόφρων, κάτωχρος, βορὰ ζηλοτυπίας,
Ὅναμα ἐψιθύριζε λησμονηθὲν ἡσύχως·
Ἀλλ' ἐσδέσθη ὡς μολπῆς θρηνοῦσης λύρας ἤχος,
Καὶ ἄλλη μὲ μελοδία ἀγγέλου εἰς τὸ στόμα
Ἐξέλειπεν, ὅστις τὴν γῆν ἀναπολεῖ ἀκόμα!
Ὅλοι ἀδροφυτὰ φυτὰ πρὶν ζήσουν μαρνανθέντα·
Μὲ τὰς μικρὰς των φωλεὰς πτηνὰ ἀπολεσθέντα·
Περιστεραὶ, ἅς εἰς τὴν γῆν ἐχάρισε τὸ θεῖον,
Μ' ἔρωτα καὶ μὲ χάριτας, στεφόμεναι παιδίων,
Ἡρίθμουν χρόνους θελκτικὸς μ' ἀνοίξεις μυρω-

[μένας . . .

Πῶς! ἢ δ' ἡ πλάξ τοῦ μνήματος τὰς ἔχει καλυμμένας;
Πῶς! τόσα ὄντα μαγικὰ μὲ βλέμματα σβύσμένα·
Τόσαι λαμπάδες σβύσασαι, τόσ' ἄνθη συντριμμένα!
Ὦ, ἄφετε . . . φύλλα πατῶν τοῦ φθινοπώρου κρύα,
Μακρὰν νὰ φύγω, εἰς δρυμοὺς καὶ εἰς ξηρὰ πεδία . . .
Φάσματ' ἀβρά! ἔρχοντ' ἐκεῖ, ἐγγύς μου, μία, μία,
Ὅποταν σκέψις ῥεμβασμοῦ μ' ἀποπλανᾷ γλυκετὰ·
Ἀμφίβολον δεικνύει φῶς καὶ κρύπτει τὴν πλη-

[θύν των,

Καὶ βλέπω, βλέπω μεταξὺ τῶν κλάδων τὴν μορ-

[φὴν των,

Κ' ἐν μέσῳ φύλλων λάμποντα γοργῶς τὰ βλέμ-

[ματά των·

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἀδελφὴ ἐρατεινῶν φασμάτων!
Δὲν μ' εἰς χωρίζει θάνατος οὐδὲ ζωὴ· στηρίζω
Τὸ βῆμά των, ἢ μὲ πτερὰ ἐκείνων πτερυγίζω·
Ἄφατον ὄναρ· ὅτ' ἐγὼ νεκροῦμαι ὡς ἐκεῖναι,
Αὐταὶ δὲ ζῶσιν ὡς ἐγὼ κ' ἐπὶ τοῦ κόσμου εἶναι . . .
Καὶ τότε ὅλ' αἱ σκέψεις μου αὐτὰς παρομοιάζουν·
Τὰς βλέπω, τὰς παρατηρῶ κ' «ἐλθε ταχέως» κρά-

[ζουν·

Κύκλω μνημείου ἀνοικτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς κρα-

[τοῦνται,

Καὶ σιγαλῶς ὀρχοῦνται·

Εἶτα μετὰ βραδύτητος ἀπέρχονται πενθίμου·
Τότ' ἐνθυμοῦμαι, καὶ αὐτὰς ῥεμβάζει ἡ ψυχὴ μου . . .

3.

Μία ἰδίως· ἄγγελος, τῆς Ἰσπανίας αἷμα!
Χεῖρες λευκαί, μ' ἀγνάς πνοάς τὸ σῆθος ἀναπάλλον·
Ὅμματα μαῦρ' ἀσράπτοντα ἀπὸ Κρεόλης βλέμμα,
Κ' ἡ χάρις ἡ λανθάνουσα ἐκείνη· στέμμα θάλλον
Στέφουσα Ἡδὴς κεφαλὴν.